

Twee granny square dekenen (44)

Doe je weleens iets wat zo niet jouw ding is? Maar waarvan je het gevoel hebt dat je het moet doen? Afgelopen zaterdag deed ik dat. Ik had twee granny square dekenen om weg te geven [gehaakt](#) om weg te geven en zaterdag verraste twee lieverds ermee. Zoals ik mezelf beloofd had, heb ik ze gedoneerd aan een echtpaar wat een moeilijk jaar achter de rug heeft en nog steeds moeilijkheden ervaart. Aan de haak voor twee gehaakte granny square dekenen.

Daar stond ik dan op zaterdagmorgen bij de voordeur van het huis van de twee mensen voor wie mijn geschenken bedoeld waren met mijn twee dekenen tegen me aangeklemd. Ik vond het zo raar wat ik ging doen, maar ik had echt het idee gekregen tijdens het haken dat God tegen me zei dat ze voor hen waren.

Meestal hou ik mijn haaksels voor mezelf, dus een beetje out-of-the-box was dit wel. Bovendien wist ik van tevoren niet of ze er wel blij mee zouden zijn. Inwendig hoorde ik constant een stemmetje: deze mensen zitten echt niet op jouw dekenen te wachten. Ze vinden ze waarschijnlijk helemaal niet mooi. Je dringt jezelf op, enz. Herkenbaar? Ik voelde me echt raar.

Toch trok ik aan de bel en ja hoor, er klonk geluid vanuit de gang, de deur ging open en de vrouw des huizes opende de deur. Ik kon niet meer terug. Ze nodigde ons (manlief was mee) vriendelijk binnen.

Binnengekomen ontmoetten we haar man, mochten we gaan zitten en deed ik mijn verhaal.

Zo vertelde ik dat ik met een deken was begonnen en dat ik het gevoel had dat ik deze voor mijnheer moest maken, maar dat deze wel heel [roze](#) werd voor een man.

Daarom besloot ik dat deze voor mevrouw was (zij is immers net zo geraakt door wat mijnheer overkwam) en daarna eentje voor mijnheer (zonder roze, rood en paars, maar wel heel vrolijk met oranje, geel, groen en blauw met een groene rand).

Ik haakte beide dekenen met [Stylecraft Special DK](#), heerlijk zacht acrylgaren.

Hij kon moeilijk uit zijn woorden komen, maar ik kon aan zijn blijde blik

zien dat hij hem mooi vond. Omdat ik erbij vertelde dat het een restjesdeken (mijn grote hoeveelheid leftovers van Stylecraft Special DK) was, voelden ze zich ook niet bezwaard. Ze waren gewoon blij.

Mijnheer schudde zijn hoofd: wat een verrassing en wat veel uren zitten hierin. Mevrouw constateerde dat ik wel heel veel restjes had. Eh, ja. Dat heb je met een haakverslaving.

Meteen wisten ze waarvoor ze het dekentje zouden gebruiken. Mijnheer in zijn rolstoel als hij naar buiten ging (nu had hij een saai, donkerbruin fleece dekentje) en mevrouw als ze 's middags een dutje deed op de bank. Helemaal geweldig, toch?

Ze zei dat ze er helemaal vrolijk van werd! Dat was ook mijn bedoeling geweest. Missie geslaagd. En ik? Ik was zo blij als een kind dat ik had geluisterd en deze dekens had weggegeven. Aan de haak voor twee gehaakte granny square dekens was een succes!

Mijn tip voor jou:

De kreeftsteek geeft je rand een mooie finishing touch. Probeer het maar eens.

Ben alweer bezig met de volgende. [Hier](#) lees je er meer over. Ik weet eigenlijk nog niet aan wie ik die ga geven, maar er komt vast wel iemand in mijn gedachten...

Annet van Ballegooijen, 17062019